

Papağanın Yeni Kelimeleri

Yavuz DEMİRKIRAN

Papağanın Yeni Kelimeleri

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil ormanın kalbinde, güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği yerde, Polly adında neşeli bir papağan yaşardı. Tüyleri parlak zümrüt yeşili, kuyruğu kırmızı bir leke, kanat uçları ise güneş sarısıydı. Bir bacağına küçük mavi boncuklarla süslü ince bir sarmaşık bileziği vardı. Polly kelimeleri her şeyden çok severdi. Her sesi dinler ve duyduğu her kelimeyi tekrar ederdi.

Polly neredeyse her şeyi söyleyebilirdi. Nehrin şırıltısını, rüzgârın uğultusunu ve arıların vızıltısını taklit ederdi. Ama en sevdiği kelimeler arkadaşlarının kullandıklarıydı. 'Günaydın!' diye bağıırdı. 'Teşekkürler!' diye cıvıldardı. 'Sonra görüşürüz!' diye seslenirdi. Arkadaşları önce gülümsedi, ama Polly hangi kelimeyi ne zaman kullanacağını asla bilmiyordu. Sadece kulağa nasıl geldiklerini seviyordu.

Bir g n Polly, bah esindeki   ekler soldu u i in  zg n olan arkada ı tav anı ziyaret etti. Polly ba ını yana e di ve ne eyle, 'Tebrikler!' dedi. Tav an  a kın g r nd . 'Neden tebrikler?' diye sordu. Polly bilmiyordu. Sadece kelimeyi sevmi ti. Tav an i   ekti ve arkasını d nd . Polly arkadaşının neden  z ld   n  anlamadı.

Sonra Polly, ziyarete gelen geyik ailesini gördü. 'Hoşça kal! Hoşça kal!' diye neşeyle seslendi. Geyikler şaşkınlıkla durdu. 'Daha yeni geldik,' dedi anne geyik. Polly yuvarlak kehribar gözlerini kırpıştırdı. 'Hoşça kal!' dedi yine, kelimeyle gurur duyarak. Geyikler başlarını sallayıp yürüdüler. Polly kimsenin neden kalıp sohbet etmek istemediğini merak etti.

Orman toplantısında hayvanlar haberlerini paylaştı. Fare, büyükannesinin vefat ettiğini herkese söylediğinde Polly kulak kabarttı. 'Yaşasın!' diye bağırdı, yeşil kanatlarını çırparak. Fare ağlamaya başladı. Diğer hayvanlar Polly'ye kaşlarını çatarak baktı. 'Bu hiç nazık değildi,' diye fısıldadı sincap. Polly'nin tepeliği sarktı. Kabalık etmek istememişti. Sadece ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Polly sessiz bir dala uçu ve düřündü. Kelimeleri arkadaşlarını neden mutsuz ediyordu? Onları ne kadar güzel tekrar ediyordu! Ama bir şey eksikti. Diğer hayvanların konuşmasını izledi. Birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Bekliyorlardı. Başlarını sallıyorlardı. Polly bunların hiçbirini yapmıyordu. Sadece kelimeler söylüyordu. Belki konuşmak, düřündüğünden daha fazlasıydı.

Tam o sırada aşağıdan yavaş, yumuşak bir ses geldi. 'Polly, buraya gel.' Bu, Yaşlı Kabuk'du, kaplumbağa. Çok yaşlıydı, yosunlu yeşil bir kabuğu ve burnunda yuvarlak gözlükleri vardı. Polly aşağı süzüldü. 'Kelimelerle sorun yaşadığını fark ettim,' dedi Yaşlı Kabuk, yavaşça gözlerini kırpıştırarak. 'Bir sır öğrenmek ister misin?' Polly hevesle başını salladı. 'Kelimeler tohum gibidir,' dedi. 'En iyi doğru zamanda ekildiklerinde büyürler.'

Yaşlı Kabuk açıkladı: 'Konuşmadan önce diğer hayvanın yüzüne bak. Gülümsüyorlar mı? Üzgünler mi? Seslerini dinle. Mutlu mu, endişeli mi? Sonra onların duygusuna uyan bir kelime seç.' Polly başını yana eğdi. 'İzle ve dinle?' diye tekrarladı. 'Evet,' dedi Yaşlı Kabuk. 'Ve bekle. Acele yok. Nezaket zaman ister.' Polly deneyeceğine söz verdi.

Ertesi gün Polly alıştırma yaptı. Tavşanın solmuş çiçeklerine baktığını gördü ve hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine tavşanın sarkan kulaklarını ve üzgün gözlerini izledi. Polly aşağı uçtu ve sessizce yanına oturdu. Bir an sonra yumuşakça, 'Çiçeklerinin üzgün olmasına üzıldüm,' dedi. Tavşan başını kaldırdı ve biraz gülümsedi. 'Teşekkürler, Polly,' dedi. Polly içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Sonra Polly geyiklerin döndüğünü gördü. Bu kez yüzlerini izledi. Yolculuktan yorgun görünüyorlardı. Polly daha önce nasıl hissettiklerini hatırladı. Onları karşılamaya uçtu ve sıcak bir sesle, 'Tekrar hoş geldiniz! Yorgun olmalısınız,' dedi. Geyiklerin gözleri şaşkınlıkla açıldı. 'Ne nazık bir karşılama!' dedi anne geyik. Polly'nin tepeliği sevinçle yükseldi. Anlamaya başlıyordu.

Bir öğleden sonra bir çalıdan minik bir ses geldi. Polly içeri baktı ve Pip adında çok küçük bir kuş gördü. Pip, soluk mavi-gri tüylü ve iri, yuvarlak siyah gözlü tüylü bir yavruydu. Küçük turuncu gagası titriyor, kanatları sallanıyordu. Bir kanadının altında battaniye gibi düşmüş bir yaprak tutuyordu. 'Kayboldum,' diye fısıldadı Pip. 'Ve korkuyorum.'

Polly, Yaşı Kabuk'un dersini hatırladı. 'Tebrikler!' ya da 'Hoşça kal!' demedi. Pip'in korkmuş gözlerine ve titreyen kanatlarına baktı. Onun yumuşak, titrek sesini dinledi. Sonra nazıkçe konuştu. 'Korkmak normal,' dedi. 'Ben yanımdayım. Yalnız değilsin.' Pip başını kaldırdı. Titremesi yavaşladı. 'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Gerçekten,' dedi Polly yumuşakça.

Polly, Pip'in yanında kaldı. Ona ormandaki güvenli yerlerden bahsetti. Dinlenebileceği sıcak oyukları anlattı. 'Aileni bulmana yardım edeceğim,' dedi. Pip'in gözlerindeki korku azaldı. Hatta minik bir cıvıltı çıkardı. 'Sen nazıksın,' dedi. Polly kalbinin kabardığını hissetti. Bu kelimeler farklı hissettiriyordu. Gerçek gibiydiler.

Polly'nin yardımıyla Pip, yakındaki sıcak bir yuvada ailesini buldu. Annesi Polly'ye içtenlikle teşekkür etti. 'Nazik kelimeler için bir yeteneğin var,' dedi. Polly sevinçle zıplarken mavi boncuklu bileziği şingırdadı. Kelimeleri tekrar etmenin kolay olduğunu, ama bir arkadaşının duygularına uygun doğru kelimeleri seçmenin özel bir şey olduğunu fark etti. İçini sıcacık hissetti.

Polly, Yaşı Kabuk'a döndü. 'Haklıydın,' dedi. 'İzlemek ve dinlemek her şeyi değiştiriyor.' Yaşı Kabuk bilge gülümsemesiyle gülümsedi. 'Artık biliyorsun ki kelimeler sadece sesler değildir. Duygular taşırlar. Dikkat ettiğinde, kelimelerin iyileştirebilir.' Polly başını salladı. Şimdi ona gülümseyen arkadaşlarına baktı. Gururlu ve minnettar hissetti.

O günden sonra Polly hâlâ kelimeleri seviyordu. Ama arkadaşlarını daha çok seviyordu. Yüzlerini izledi ve kalplerini dinledi. Nezaketin her kelimeyi değerli kıldığını öğrendi. Ve ne zaman konuşsa, kelimelerinin ana uygun olduğundan emin oldu. Orman daha mutluydu, Polly de öyleydi, çünkü sonunda konuşmanın gerçek gücünü anlamıştı.